

عنوان مقاله:

مقایسه روش دستیابی به «علم دینی» از نگاه علامه جوادی آملی و دکتر سید حسین نصر

محل انتشار:

دوفصلنامه حکمت اسرا، دوره 13، شماره 2 (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 30

نویسندگان:

حمید رضایا شیرازی - استادیار دانشگاه بین المللی المصطفی

امیر مجتبی ادیب بهروز - دانشجوی دکتری اندیشه معاصر مسلمین، دانشگاه بین المللی المصطفی

خلاصه مقاله:

پیدایش منازعه ای بی پایان بین طرفداران علم و دین پس از دوران رنسانس، سبب شکل گیری نحله های مختلف در موافقت یا مخالفت با امکان علم دینی گردید. پدیده ای که هر چند جرعه های اولیه ی آن در مسیحیت زده شد اما متفکران مسلمان پرچمدار توسعه ی آن شدند. استاد جوادی آملی و دکتر سید حسین نصر را باید از طرفداران امکان علم دینی دانست که علی رغم اشتراکات فراوان، هر کدام طریقی متفاوت را برای دستیابی به آن برگزیده اند. علامه جوادی با تمسک به مبانی فلسفه ی الهی و برجسته سازی نقش عقل در معرفت دینی، علوم جدید را در تعارض با دین تلقی نمی نماید و رویکرد وحدت علم و دین از طریق شمولیت بخشی و توسعه دایره حقیقت دین را راهکار دستیابی به علم دینی می داند. اما در دیدگاه دکتر نصر علوم مدرن در تعارض با مبانی جهان بینی دینی است و احیای سنت و عناصر اساسی آن چون حکمت خالده که میراث تمدن کهن دینی است تنها راه احیای علم دینی است. بنابراین دکتر نصر مسیر احیاء علم دینی را در مقابل طریق انحلال استاد جوادی آملی بر می گزیند. شیوه پژوهش در این نوشتار اسنادی-تحلیلی و بهره وری از منابع کتابخانه ای بوده و بر اساس یافته های پژوهشی به نظر می رسد عناصر بکار گرفته شده در مبانی حکمت متعالیه توسط استاد جوادی آملی نویدی بر یافتن راهکاری قابل بررسی در بازنگری درمبانی شاخه های مختلف علوم انسانی و بومی و اسلامی سازی آنها است.

کلمات کلیدی:

رابطه علم و دین، علم دینی، روش دستیابی، علامه جوادی آملی، دکتر نصر

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1509252>

